

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně L. D., zastoupené advokátkou Mgr. Karlou Návedlovou se sídlem Opavská 272, 743 01 Bílovec, proti žalovanému Ministerstvu dopravy a spojů se sídlem nábř. L. Svobody 12, P.O.Box 9, 110 15 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2001, č.j. 29532/01-O130,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podaným v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy a spojů, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a bylo potvrzeno rozhodnutí Drážního úřadu ze dne 25. 7. 2001, č. j. 20-0130/01-1172-DÚ/Ds, kterým Drážní úřad vydal stavební povolení pro I. stavbu souboru staveb dráhy ČD DDC, Modernizace úseku tratě S. – O..

Žalobkyně především namítá, že napadeným rozhodnutím žalovaného i jemu předcházejícím rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl porušen zákon č. 50/1976 Sb., stavební zákon a zákon č. 71/1967 Sb., správní řád. Žalobkyně tvrdí, že samotné správní řízení nebylo zahájeno zákonným způsobem, když mělo být oznámeno veřejnou vyhláškou dne 12. 3. 2001, nicméně žalobkyně se o něm dozvěděla zcela náhodně (vyhlášku na úřední desce Obce J. nenalezla) a neměla tak dostatek času na přípravu a prostudování spisu před ústním jednáním, konaným dne 19. 4. 2001. V rámci tohoto jednání žalobkyně údajně vznesla námitky týkající se otázky hlučnosti, vibrací a otřesů nad rámec stanovených norem, avšak v této souvislosti nebyla seznámena s žádnou projektovou studií, která by tyto otázky řešila, přičemž zápis o jednání byl vypracován až později a u námitek žalobkyně se v něm objevují informace o rozhodnutí ze dne 10. 5. 2001, což prý znamená, že zde figurují

skutečnosti později zjištěné, k nimž se však již žalobkyně nemohla vyjádřit. V tom spatřuje porušení ustanovení § 33 správního řádu.

Žalobkyně dále namítá, že v předmětném správním řízení byla porušována její procesní práva, a to např. v doručování rozhodnutí a písemností, kdy např. nebyla zveřejněna ani změna žádosti stavebníka ze dne 3. 5. 2001.

Pochybení žalovaného spatřuje žalobkyně rovněž v tom, že se údajně vůbec nezabýval otázkou měření hluku a vibrací, které namítala od počátku. Přitom v podmínce stavebního povolení č. 24 je obsažen příkaz provést měření hluku a vibrací před zahájením stavby a v průběhu zkušebního provozu, přičemž však k tomuto měření došlo až poté, co žalobkyně podala žalobu k Okresnímu soudu v Olomouci a stížnost k okresnímu hygienikovi. Žalobkyně namítá, že toto měření hluku již nelze považovat za objektivní, jelikož bylo provedeno později, a podmínky, za kterých bylo prováděno, se neshodují se skutečným provozem – v době měření byla v provozu pouze jedna kolej, v důsledku probíhající stavby je snížena rychlost vlaků a také jejich průjezd. V této souvislosti žalobkyně uvádí, že okresní hygiena v Novém Jičíně jí předala zprávu o měření hluku ze dne 2. 10. 2001, z které je patrno, že zejména v noční době dochází k porušování § 30 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, a to i za zmíněného nestandardního provozu na trati. K měření vibrací v nemovitosti žalobkyně došlo dne 1. 11. 2001, nicméně výsledky nebyly žalobkyni dosud sděleny.

Žalobkyně se konečně vyjadřuje též k rozhodnutí provést na jejím domu výměnu stávajících oken, když tvrdí, že není možno vydat rozhodnutí o provedení úprav na cizí stavbě bez předchozího projednání s jejím vlastníkem. V této souvislosti žalobkyně odkazuje na shora citované stavební povolení, které v tomto směru považuje za účelové, přičemž prý stavebník má snahu provádět nikoliv výměnu oken, nýbrž pouze zdvojení skel.

Proto žalobkyně navrhuje napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že oznámení zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou ze dne 12. 3. 2001 s nařízením ústního jednání spojeného s místním šetřením na den 19. 4. 2001 bylo na úřední desce obce J. vyvěšeno dne 15. 3. 2001 a sejmuto dne 3. 4. 2001, což je řádně dokladováno.

Žalovaný dále tvrdí, že z ústního jednání dne 19. 4. 2001 Drážní úřad pořídil chybně namísto protokolu zápis, do kterého nesprávně vložil i některé informace datované později. Toto pochybení prý však není takového charakteru, aby zakládalo důvod pro změnu nebo zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a to především proto, že žádnému účastníkovi řízení tímto postupem nebyla způsobena újma. Na základě připomínek žalobkyně ji Drážní úřad pozval na jednání za účelem dosažení dohody účastníků stavebního řízení (§ 137 odst. 1 stavebního zákona), kde byly námitky projednány a o jednání byl pořízen řádný protokol dle § 22 správního řádu. Proto se žalovaný domnívá, že popsaným pochybením Drážního úřadu žalobkyni nebyla způsobena újma.

Žalovaný rovněž nesouhlasí s námitkou o nedoručeném oznámení stavebního řízení ze dne 21. 1. 2002, jelikož Drážní úřad rozhodnutím ze dne 10. 5. 2001, č.j. 20-0130/01-4386-DÚ/Ds, rozdělil projednávanou stavbu na 4 soubory staveb a stavební řízení I. souboru staveb v inkriminovaném úseku napadeném žalobkyní přerušil, což bylo oznámeno veřejnou vyhláškou a rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 17. 5. 2001.

Rovněž v otázce měření hluku a vibrací odmítá žalovaný žalobní námitky, neboť prý se tímto problémem v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a proto toliko uvádí, že u takovéto náročné liniové stavby se provádí hluková studie, jejíž součástí jsou i mapy hlukové zátěže jednotlivých výpočtových území. Tato studie vychází z provedených měření v reprezentativních bodech, výpočtových hodnot, ale současně i ze znalosti produkovaných emisí hluku v daném prostředí, jeho šíření a dalších faktorů ovlivňujících výsledný hluk. Tato měření se však neprovádí u každé nemovitosti u dráhy. Výsledkem předmětné studie je návrh protihlukových stěn a individuálních opatření tak, aby nebyly překročeny hodnoty hluku dle nařízení č. 502/2000 Sb., o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací. Měření prováděná před zahájením stavby jsou pouze referenční a budou sloužit ke zjištění účinnosti protihlukových opatření a rozhodující budou měření provedená ve zkušebním provozu a v souladu se závazným posudkem krajského hygienika ze dne 14. 11. 2000, č. j. 215/13186/2000.

Konečně k otázce výměny oken žalovaný uvádí, že dle podmínky č. 24 stavebního povolení bylo stavebníkovi uloženo, že v případě překročení hodnot hluku a vibrací povolených hygienickými předpisy stavebník před kolaudací stavby provede další protihluková a protivibrační opatření, přičemž k povolení individuální protihlukové úpravy na nemovitosti žalobkyně je příslušný stavební úřad.

Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout.

Žalobkyně v replice k citovanému vyjádření žalovaného toliko odkazuje na důvody podané žaloby.

Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla dle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované ČSSZ v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V souzené věci z předloženého správního spisu především vyplývá, že žalobní námitky v podstatě opakují námitky obsažené v odvolání žalobkyně ze dne 7. 8. 2001 proti citovanému rozhodnutí Drážního úřadu, přičemž se s těmito námitkami velmi podrobně a přesvědčivě zabýval a vypořádal již žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Proto k jednotlivým námitkám soud uvádí toliko následující:

Žalobkyně tvrdí, že předmětné správní řízení nebylo zahájeno zákonným způsobem, jelikož mělo být oznámeno veřejnou vyhláškou. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 61 odst. 1, 4 stavebního zákona stavební úřad oznámí zahájení stavebního řízení dotčeným orgánům státní správy a všem známým účastníkům a nařídí ústní jednání spojené s místním šetřením. U liniových staveb nebo v odůvodněných případech též u staveb zvlášť rozsáhlých, s velkým počtem účastníků řízení, vyrozumí stavební úřad účastníky veřejnou vyhláškou, a to nejméně 15 dní před konáním příslušného jednání.

V souzené věci je však ze správního spisu zřejmé, že oznámení zahájení stavebního řízení veřejnou vyhláškou ze dne 12. 3. 2001 bylo provedeno vyvěšením této vyhlášky – mimo jiné - na úřední desce Obce J. (v místě bydliště žalobkyně), a to ve dnech od 15. 3. 2001 do 3. 4. 2001. Součástí této vyhlášky byla rovněž informace o konání ústního jednání spojeného s místním šetřením na 19. 4. 2001 na blíže specifikovaném místě s náležitým poučením účastníků řízení.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že tato námitka žalobkyně není důvodná, neboť správní řízení bylo zahájeno v souladu s citovanou zákonnou úpravou, respektujíc rovněž předepsanou lhůtu a formu, na čemž nemůže nic změnit ani subjektivní tvrzení žalobkyně o nedostatku času na přípravu a prostudování spisu před ústním jednáním a o tom, že vyhlášku na úřední desce nenalezla. Navíc, z přípisu žalobkyně ze dne 10. 4. 2001 vyplývá, že žalobkyně se o zahájení stavebního řízení dozvěděla již dne 5. 4. 2001, tedy s dostatečným předstihem před konáním ústního jednání dne 19. 4. 2001, a při jednání na Obecním úřadu J. dne 2. 5. 2001 poté, co jí ze strany Obce J. byly zodpovězeny dotazy a námitky týkající se způsobu vyvěšení předmětné vyhlášky, žalobkyně výslovně upustila od námitky týkající se doby vyvěšení veřejné vyhlášky (č. l. 195).

Žalobkyně dále namítá porušení ustanovení § 33 správního řádu, podle něhož má účastník řízení právo navrhovat důkazy a jejich doplnění a klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním ohledání. Správní orgán je povinen dát účastníkům řízení možnost, aby se před vydáním rozhodnutí mohli vyjádřit k jeho podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popřípadě navrhnout jeho doplnění.

K tomu Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně skutečně v rámci správního řízení dne 19. 4. 2001 vznesla námitky, týkající se hlučnosti a vibrace spojené s plánovanou stavbou (č. l. 123). Přestože Drážní úřad do zápisu z jednání ze dne 19. 4. 2001 nesprávně pojal informace o úkonech, provedených až po uvedeném datu - jak ostatně již vytkl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí -, je nutno vycházet z toho, že tyto námitky byly i předmětem jednání uskutečněného dne 2. 5. 2001 na Obecním úřadě J., kterého se zúčastnila žalobkyně i stavebník, a v jehož rámci byly její námitky projednány a zaprotokolovány v souladu s § 22 správního řádu (č. l. 189 a násl.). Rovněž tato žalobní námitka je tedy nedůvodná, neboť správní orgán I. stupně respektoval zákonem stanovený procesní postup (§ 22, § 33 správního řádu) – byť se shora uvedenou výhradou ohledně záznamu z jednání ze dne 19. 4. 2001 (č. l. 206), která však zjevně nemůže zpochybnit zákonnost stavebního řízení jako celek.

Žalobkyně brojí rovněž proti tomu, že jí nebylo doručeno oznámení zahájení stavebního řízení ze dne 21. 1. 2002 a nebyla zveřejněna změna žádosti stavebníka ze dne 3. 5. 2001 Také v tomto směru Nejvyšší správní soud konstatuje, že se s touto námitkou již dostatečně vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když uvedl, že správní orgán I. stupně v návaznosti na průběh stavebního řízení přerušil stavební řízení I. stavby souboru staveb, zahrnující úsek situovaný převážně v k. ú. S. a J.. Jak vyplývá z předmětného rozhodnutí ze dne 10. 5. 2001, č. j. 20-0130/01-4386-DÚ/Ds, správní orgán tak učinil na základě žádosti stavebníka ze dne 3. 5. 2001 právě z důvodu uplatněných námitek žalobkyně a rozhodnutí řízení o sporné věci, zahájené žalobkyní ve smyslu ustanovení § 137 odst. 2 správního řádu. Citované rozhodnutí ze dne 10. 5. 2001, oznámené formou veřejné vyhlášky na úřední desce Obce J. ve dnech 17. 5. 2001 – 8. 6. 2001 a doručené žalobkyni dne 17. 5. 2001, se navíc již z povahy věci nikterak nedotklo práv účastníků řízení, jak správně konstatoval žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť jeho vydání bylo

motivováno zahájením stavby v bezrozporově projednaných částech a stavební řízení I. stavby souboru staveb bylo dokončeno teprve po vyřešení námitek žalobkyně.

K námitkám ohledně měření hluku a vibrací Nejvyšší správní soud především vychází z obsahu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, v němž je uvedeno, že se vyhovuje námitce žalobkyně o hlučnosti a otřesech, a proto jsou v projektové dokumentaci navržena opatření ke snížení hluku a vibrací a v podmínce č. 24 stavební úřad přikazuje stavebníkovi provést měření hluku a vibrací ve fázi před zahájením stavby, a to v průběhu zkušebního provozu stavby. Pokud naměřené hodnoty nebudou odpovídat hygienickým předpisům, je stavebníkovi uloženo provést další stavební úpravy k dosažení normovaných hladin hluku a vibrací ještě před kolaudací stavby. Správní spis dále obsahuje výsledky měření hluku v domě žalobkyně, provedené ve dnech 28. - 29. 6. 2001 (č. l. 19 a násl.), a její písemný souhlas s individuálními protihlukovými opatřeními, spočívající ve vložení dvojitého izolačního skla (č. l. 27). Při prověřování protihlukových opatření přitom bylo zjištěno, že tato opatření by měla být dostatečná. K tomu sice žalobkyně uvádí, že měření hluku proběhlo za situace, která se neshoduje se skutečným provozem (v provozu byla pouze jedna kolej), nicméně k tomu je nutno zároveň konstatovat, že při vyhodnocení hlukové studie se vycházelo rovněž ze skutečnosti, že současná hluková zátěž je do značné míry způsobena špatným technickým stavem výhybek, přičemž modernizací trati (úprava železničního spodku, nový železniční svršek, pružné upevnění kolejnice atp.) dojde ke snížení hlučnosti. V dalším Nejvyšší správní soud pro stručnost opět odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na shora uvedený obsah vyjádření žalovaného, které mají oporu v provedeném dokazování (viz např. závazný posudek Krajského hygienika SM kraje ze dne 14. 11. 2000) a vycházejí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalobkyně se proto mýlí, když tvrdí, že otázkou měření hluku a vibrací se žalovaný nezabýval.

Konečně k otázce výměny oken Nejvyšší správní soud uvádí, že dne 27. 6. 2000 žalobkyně podepsala písemný souhlas s individuálním protihlukovým opatřením, spočívajícím ve vložení dvojitého izolačního skla, přičemž veškeré finanční náklady spojené s touto úpravou bude hradit investor stavby (č.l. 27). Rovněž tato námitka je proto nedůvodná, neboť v žádném případě se nejedná o provedení úprav na cizí stavbě bez projednání s jejím vlastníkem, jak mylně tvrdí v žalobě.

Ze všech shora uvedených závěrů Nejvyšší správní soud dospívá k závěru, že žalovaný rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a jeho rozhodnutí odpovídá zákonu a že žalobkyně ve skutečnosti pouze nesouhlasí s výsledkem správního řízení. Proto Nejvyšší správní soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.), přičemž tak učinil se souhlasem účastníků řízení bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobkyně, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému – jak vyplývá ze spisového materiálu - náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. 8. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu